

ПРОТИДІЯ АДМІНІСТРАТИВНИМ КОРУПЦІЙНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ, ЯК СКЛADOVA ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Стрімкий розвиток всеохоплюючого процесу інформатизації суспільства породив в своєму наслідку необхідність підтримання інформаційної безпеки держави. Зауважимо, що інформаційна сфера є системоутворюючим чинником життя суспільства, активно впливає на стан політичної, економічної, оборонної та інших складових безпеки України. Безпосередньо Національна безпека України істотно залежить від забезпечення інформаційної безпеки, і в ході технічного прогресу ця залежність зростатиме.

При цьому, звертаємо увагу, що поняття інформаційної безпеки держави є двобічним. По-перше, це стан захищеності інформаційного середовища суспільства, який забезпечує його формування, використання й розвиток в інтересах громадян, організацій, держави. А по-друге, це стан захищеності потреб в інформації особи, суспільства й держави, при якому забезпечується їх існування та прогресивний розвиток незалежно від наявності внутрішніх і зовнішніх інформаційних загроз. Стан інформованості визначає ступінь сприйняття суб'єктами навколишньої дійсності й, як наслідок, обґрунтованість подальших рішень і дій.

Політика інформаційної безпеки має багатовекторний характер. Її головними складовими (векторами) є: регулювання інформаційних відносин з метою забезпечення національної безпеки, територіальної цілісності та громадського порядку, підтримання законності; регулювання інформаційних відносин з метою забезпечення прав і свобод громадян, здоров'я та моральності; регулювання інформаційних відносин у сфері комерційної інформації» [2, с. 108].

А отже інформація, яка має суттєве значення для сталого та належного функціонування державної сфери управління та суспільства в цілому повинна бути максимально збереженою.

Таким чином збереження та використання інформаційних відомостей, які відомі державним службовцями у зв'язку з виконанням ними службових повноважень, виключно за призначенням є ключовим моментом збереження інформаційної безпеки держави. Фундаментальною підвальною забезпечення інформаційної безпеки в середині країни повинно стати формування дієвого механізму протидії ймовірним чинникам її руйнування. Зокрема така протидія може бути реалізована шляхом нормативного регулювання, безпосередньо встановлення відповідальності за правопорушення, що в своєму наслідку підривають інформаційну безпеку держави.

На сьогоднішній час, положеннями статті 172-⁸ Кодексу України про адміністративні правопорушення [1] передбачено такий склад правопорушення як «Незаконне використання інформації, що стала відома особі у зв'язку з виконанням службових повноважень». Дана стаття передбачає, що незаконне розголошення або використання в інший спосіб особою у своїх інтересах інформації, яка стала їй відома у зв'язку з виконанням службових повноважень, - тягне за собою накладення штрафу від п'ятдесяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Втім, на нашу думку, потребує відповідальності не тільки вже встановлений факт розголошення та використання в інший спосіб особою у своїх інтересах інформації, яка стала їй відома у зв'язку з виконанням службових повноважень, а також спроба такого розголошення.

Крім того, на нашу думку, суперечливим є закріплення в даній нормі, мети такого розголошення (використання) – у своїх інтересах, оскільки на практиці даний факт може створити багато суперечливостей при кваліфікації даного правопорушення. При трактуванні змісту даної норми може постати питання неохопленості визначенням «своїх інтересів» інтересів й інших осіб. Тобто може виникнути обставина, коли вчинення таких дій в інтересах інших осіб, може бути розцінено як відсутність складу правопорушення. У зв'язку з чим, дане формулювання потребує доробки, та викладенню в наступній редакції: « незаконне розголошення або використання в інший спосіб особою у своїх інтересах або в інтересах інших осіб інформації, яка стала їй відома у зв'язку з виконанням службових повноважень».

Враховуючи все вищенаведене, вбачається, що особливої уваги з боку держави потребує питання забезпечення інформаційної безпеки держави, безпосередньо й шляхом вдосконалення антикорупційного законодавства.

Список використаних джерел:

1. Кодекс про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-X [Електронний ресурс]//Верх.Рада України : офіц .веб портал. – Режим доступу <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/80731-10> (дата звернення 08.10.2014року). – Заголовок з екрана.

2. Кормич Б. А. Функція держави щодо захисту інформаційної безпеки / Б. А. Кормич // Держава і право. – 2002. – Вип. 18. – С. 103–108.

Науковий керівник: д.ю.н., професор, завідувач кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, член-кореспондент НАПрНУ, заслужений діяч науки і техніки України Настюк В.Я

КОМПАНІЄЦЬ ІГОР МИКОЛАЙОВИЧ

кандидат юридичних наук, доцент

*кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*

ДО ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПРИВАТНИХ ОХОРОННИХ СТРУКТУР

Конституція України проголосила, що людина, її життя і здоров'я честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Крім того, враховуючи розвиток підприємницької діяльності та зростання кількості її суб'єктів, які також потребують охорони, в Україні склався величезний попит на охоронну діяльність. Особливо важливою ця діяльність є сьогодні, коли в Україні збільшився обіг незареєстрованої зброї, зростає безробіття і, як наслідок, злочинність.

Зважаючи на складну соціально економічну ситуацію яка склалась в Україні, недостатність бюджетних коштів для гідного і достатнього фінансування правоохоронних органів і зокрема органів внутрішніх справ, держава не може забезпечувати цю діяльність на високому рівні. Для цього необхідна тісна взаємодія всіх державних органів, громадських організацій та приватних структур. Загальна кількість осіб які залучені до виконання охоронних функцій в Україні сьогодні є сто тисяч осіб (без врахування державних силових відомств) та налічує понад 4 тисячі приватних охоронних структур. І все ж це в рази менше ніж в антологічних Україні закордонних країнах. Одже, питання розвитку приватної охоронної діяльності на сьогодні в Україні є надзвичайно актуальним і перспективним.

Обрання курсу на асоційоване членство України в Європейському Союзі зумовлює необхідність приведення національного законодавства у відповідність до вимог та стандартів ЄС. Не є винятком законодавство у сфері охоронної діяльності. Перші кроки в цьому напрямку зроблені. Зокрема, 22 березня 2012 року прийнято Закон України «Про охоронну діяльність», а 11 лютого 2013 року Постанову Кабінету Міністрів України «Про затвердження переліку спеціальних засобів, придбання, зберігання та використання яких здійснюється суб'єктами охоронної діяльності». Закон вперше в Україні на законодавчому рівні визначив організаційно-правові принципи здійснення господарської діяльності у сфері надання послуг з охорони власності і громадян та закріпив правовий статус суб'єктів охоронної діяльності. Закон створює прозорі цивілізовані форми охорони майна та громадян, сприяє підвищенню рівня захищеності юридичних і фізичних осіб, регулює питання технічного оснащення охоронних структур та ін.